

Váglázó Fantom

Veszélyes tűz lobog

Sötét napfény

TERRI FARLEY

* A vacsora véget ért, de Nagyi még mindig a kedves vendéglátó szerepében tetszelgett.

Ki kér egy karamellás süteményt? – kérdezte a társaságot.

Kezek lendültek a magasba, közöttük Mikkié is:

Én is kérek, de előbb még kiszaladnék, és megkínálnám Popcornt egy kockacukorral. Visszaérek, mire a tányéromon lesz a süti, ígérem!

Rendben – mondta Brynna –, de siess. Megvárunk.

Apa úriemberhez méltó biccentéssel nyitotta ki az ajtót, de ahelyett, hogy kiengedte volna Brynnát, megállt a küszöbön.

Kővé dermedt, és megmarkolta az ajtókeretet.

Wyatt, mi történt? – kérdezte Nagyi.

Sam tudta, hogy sohasem fogja elfelejteni azt a mélységesen kétségbeesett hangot.

Atyaúristen! Hívjátok Luke Elyt és az önkénteseket! Ég a munkásszállás, és a lángok mindjárt eléri az istállót! *

Váglázó Fantom

3

Harmadik könyv

Sötét napfény

Írta:

TERRI FARLEY

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

Írta: Terri Farley
A mű eredeti címe: Phantom Stallion – Dark Sunshine

Fordította: Acsai Roland
A szöveget gondozta: Balogh Eszter

A művet eredetileg kiadta: HarperCollins Children's Books, 2002

Copyright © 2002 by Terri Spencer-Farley

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publisher.

A könyv a HarperCollins Publisher egyik részlegének, a HarperCollins
Children's Booksszal kötött megállapodás alapján jelent meg.

ISBN 978 963 245 410 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Szűcs Márta
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

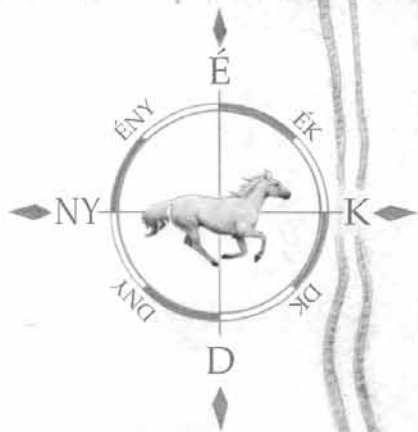
Olvasd el a Vágtázó Fantom sorozat már megjelent köteteit is:

❁ 1 ❁

MUSZTÁNGSZÍV

❁ 2 ❁

MUSZTÁNGHOLD

HÁROM PÓNI
FARM

FOLYÓKANYAR
FARM

ARANYPOR
FARM

WILLOW SPRINGSI
VADLÓ KÖZPONT

ALKALI

VADLÓ-VÖLGY

ÓZNYOM
FARM

WAR DRUM
FLATS

ARROYO
AZUL

ELVESZETT
SZURDOK

Első fejezet

AHAJNALI SZELLŐ édes ló- és szalmaillatot sodort Samantha Forster orrába. Becsukta maga mögött az ajtót. Odabent mindenki aludt. A hajnali négyes keléssel még apját is megelőzte.

Elnyomott magában egy ásítást. Szívesen aludt volna tovább ezen a szombat reggelen, de Jennel elhatározták, hogy megfejtik az Elveszett Szurdok titkát még napkelte előtt.

Furcsa dolgok történnek mostanában arrafelé. Különös, fehér felhők szállnak fel. Hogy por-, vagy füstfelhők-e, vagy netán szellemek, ahogy egy öreg sosen indián gyanította, nem lehetett tudni. Ahogy azt sem, mi okozza azokat a hátborzongató hangokat...

Egyik reggel a buszmegállóban várakozva Sam és Jen távoli kiáltásra lett figyelmes. Bár abban megegyeztek, hogy a hang bizonyára nem a száz évvel ezelőtt lemészárolt indián póniktól ered, azért akadt még pár lehetséges válasz a tarsolyukban, amivel ijesztgethették a másikat. Nem győzték simogatni libabőrös karjukat, mire a busz megérkezett.

Sam átvágott fehér, kétszintes házuk elülső tornácán. Zokniban lopakodott ki, csizmáját a kezében vitte. Nagy és Apa aludt. Egy teremtet lélek sem volt ébren rajta kívül az egész Folyókanyar Farmon.

A takaros karámokra, kifutókra sötétség borult, ahogy a munkások szállására és az istállóra is, valamint a körülöttük elterülő mezőre, ahol a hereford marhákból álló gulya legelészett.

Amíg felhúzta a sok lovaglástól megkopott csizmáját, a folyó felé pillantott. A túlparton, ahol már a vadon kezdődött, annak idején Fantom várt rá hajnalonta. De a ló talán már sohasem fogja őt meglátogatni többé.

Fogta a nyeregtáskáját meg a kulacsát, és az istálló felé indult.

Blaze vakkantott egyet a munkásszállás előtti őrhelyén. A border collie hangja megijesztett egy lovat, s az nagy patadobogás közepette vágtatott el a tízholdas legelőn.

Amint Sam az istállóhoz ért, nyerítés fogadta.

– Csak én vagyok, kicsim! – suttogta a lovának. Sietnie kellett, mert amint Merész megtudja, hogy ő az, aki meglátogatja, ki akarja majd rúgni örömeiben a bokszt oldalát.

Sam gyors mozdulatokkal húzta el az istállóajtó reteszét. Merész a lány minden mozdulatát figyelmesen követte, még azt is, amikor a kapcsolóhoz lépett, és felgyújtotta a villanyt. Amikor pedig a bokszába lépett, a kis musztáng addig bökdöste a lányt, amíg egészen a falhoz nem szorította.

– Csak ne lennél ennyire aranyos – fogta meg Merész puha orrát, és egy puszit nyomott rá.

A lóvakaróért nyúlt, és végighúzta Merész egyébként is csillogó szőrén. A ló nem volt kikötve, félig lehunyt szemmel élvezte a masszírozást.

Amikor Sam abbahagyta, Merész a válla fölött visszatekintve nézte, amíg a lány kisimította a nyeregalátétet. A lány gyakorlott mozdulatokkal nyergelte és kantározta fel a lovat.

Sam megborzongott. Eszébe juthatott volna, hogy kabátot hozzon, de mivel elfelejtette, meg kellett elégednie az istállóban, az egyik szögön lógó, faközöld pulóverrel. Mielőtt felvette, Sam a földre dobta Merész kantárszárát. Mint minden jól nevelt westernló, Merész is tudta, hogy ez azt jelenti, várnia kell. De bármennyire is jól nevelt volt, azért türelmetlenül felhorkantott, amíg Sam átdugta rövidre vágott vöröses hajjal borított fejét a pulóver nyakán.

– Türelem! – hallatszott Sam hangja tompán a pulóver alól.

Sam kivezette Merészt az udvarra. Mielőtt nyeregbe szállt volna, a kis musztáng a magasba emelte arab őseire emlékeztetően kecses vonalú fejét. Orrcimpáit a Calico-hegyek felé fordította, ahol a csúcsok fölött még az éjszaka kék sávja derengett.

Sam nyeregbe szökkent.

– Ne reménykedj! – mondta a lovának. – Elkerüljük a felségterületét.

Sam fészkelődött kicsit a nyeregben, aztán jelt adott a lónak, mire Merész elindult a híd felé.

– Nem hinném, hogy összefutunk vele – mondta a lány, pedig nemrég látott vadlócsapatokat az Elveszett Szurdok felé masírozni. Amiket valaha Fantom vezetett.

Jent és kissé izgága palominóját nem találta War Drum Flats tavanál. Bár csalódott volt, Sam sejtette, miért nem jött el a barátnője.

Jen egész héten tüszögött és szipogott. Egy hátizsáknyi zsebkendővel látta el magát, hogy az iskolából ne hiányozzon egyetlen napot sem. A nátha ezek szerint végül mégis ledöntötte a lábáról a barátnőjét.

Sam egyedül volt a semmi közepén.

Aztán meghallotta. Az ijesztő torokhang csak azután vált felismerhetővé, hogy éles sikítássá erősödött.

Merész megremegett. Sam még a nyergen és a vastag nyereg-alátéten át is érezte. Ez nem puma hangja volt, hanem egy halálra rémült ló könyörgése.

Sam elfordította lovát a tótól, és elindult a sziklával és zsályabokrokkal szegélyezett ösvényen. A herélten érződött a feszültség, merev mozgással ügetett.

– Tudom, hogy nem akarsz odamenni, de az a ló veszélyben van.

Sam tudta, hogy az Elveszett Szurdok félúton fekszik jelenlegi helyük és a hősipkás, legmagasabb csúcs között.

– Gyerünk, Merész! Én is örülnék neki, ha megmentene valaki, ha te lennél bajban.

A fakó musztáng kissé kelleetlenül ugyan, mégis nagy szökellésekkel vágatni kezdett. A meredek ösvényen azonban nem tartotta sokáig az iramot. Amikor az ösvény kezdett volna lankásabbá válni, egy sziklafalba ütköztek, melynek részéből víz szivárgott

a köre. Visszamentek, amíg meg nem találták az őzcsapásban folytatódó ösvényt. Sam ismét majdnem elvesztette a nyomot, amikor egy nagyobb kiterjedésű sziklafolthoz értek.

A lány meglassította a ló lépteit, és megvakargatta Merész felete, vastag sörényét, majd fülelni kezdett. A nyerítést egy ideig nem hallotta. De amikor lehunyt szemmel összpontosítani kezdett, valami megütötte a fülét. Éles motorhang volt, mint egy láncfűrészé. Bármerről elhozhatta a szél a hegy tetejére.

– Na, még egy kicsit! – mondta Merésznek.

A herélt elindult a sziklán, aztán sértetten felhorkant, amikor Sam arra akarta rávenni, hogy egy keskeny sziklaszegélyen haladjon át.

Merész végül megtette, amit a lovasa kért, de a legkevésbé sem értett vele egyet. Azt még megértette, hogy az emberek vizet vagy legelőt keresnek. Azt is, hogy marhákat kergetnek vele. De az sehogy sem fért a fejébe, miért kell elmenniük egy olyan helyre, ahol egy ló már így is bajba került. Merész határozott nemtetszéssel rázta a sörényét.

A talaj váratlanul homokos pusztasággá változott. Valami nem stimmelt. Előtte sűrű borókabokor terpeszkedett. Vajon mi a csuda koptatta ki a sziklás talaj gyér vegetációját?

Sam azt kívánta, bárcsak gyorsan felkelne a nap. A zúgás közelebből hallatszott, de a forrását még mindig nem látta. Merész hátranézett, és Sam paták dobaját hallotta meg.

– Igazad van, öregfiú. Ideje lenne lelépni.

Sam körbenézett, és észrevett egy kiugró sziklát. Leugrott a nyeregből, és odafutott. Merész követte.

A borókabokor ösvény felőli oldala szinte teljesen csupasz volt, mintha valami ledörzsölte volna a leveleket. Sam éppen akkor bújt el a szikla mögé, amikor egy fakó ló vágatott elő a sötétből. Fekete sörénye aranszín homlokára hullott. Kitátott szájjal, rémülten forgó szemmel vágatott, a szügye csupa tajték volt. Finom lábai mind messzebb menekítették a zajtól az ösvény felé, ami úgy szűkült a boróka irányában, akár egy tölcsér.

Amikor a ló elvágatott mellette, Sam észrevett egy vörös kenderőt, ami a kanca torkára volt kötve.

Csapda! Sam erre még azelőtt rájött, hogy a többi ló felbukkant volna a fakó mögött. A rémült jószágnak az volt a szerepe, hogy a többieket csapdába csalja. Az izzadságtól sötétlő nyakú musztángok éppen a szakadék omlékony szélén kanyarodtak el. Egy rossz lépés, és már zuhannak is a biztos halálba.

De a musztángok továbbrohantak, menekültek a bőgő motorok elől, amiken két szalmakalapos cowboy ült.

A motorosok hangosan kurjantgattak és rikoltoztak a zúgó járműveken. A lovak egymásnak és a szikláknak ütköztek. Jobban féltek az emberektől és a gépektől, mint a csapdától. Egy zebra-csíkos lábú világos pej nekirugaszkodott egy meredek ösvénynek, amely éppen onnan indult, ahol Merész és Sam rejtőzött. Az ösvény a semmibe futott. Amikor a kanca megfordult, és csúszni kezdett lefelé a megindult kőlavinán, Sam felismerte benne Fantom vezérkancáját.

Sam a szája elé kapta a kezét. Nem, ez nem lehet! Alig néhány hét telt el azóta, hogy a Földművelési Hivatal kiszabadította Fantomot. Védett lett, szabadon nyargalhatott és tovább szaporíthatta

a musztángnépet. De hogyan tegye mindezt, ha az FH elúzi a csapatát?

Ha most ugrana elő, a lovak még jobban megközelítenék a hegyoldalt. A zuhanás során nyakukat szegnék, vagy lábukat törnék. Várnia kellett addig, amíg biztonságosan össze nem terelik őket. De Sam nem hallott még arról, hogy a kormány motoros cowboyokkal tereltetné a lovakat. Ez a módszer túl durva és túllontúl veszélyes volt a lovak számára, amiket épp az FH lett volna hivatott megvédeni.

Amikor az egyik jármű elhúzott mellette, Sam rájött, hogy nem is egyszerű crossmotorokat lát, hanem igazi terepjáró quadokat. Az egyik férfi terepszínű katonai inget viselt, és a motorjához egy fegyvertok is volt erősítve.

Ezek az emberek itt nem az FH-nak dolgoznak, hanem lótolvajok.

Merész felemelte a fejét, de mielőtt még felnyihogott volna, Sam elkapta az orrát és visszahúzta. Arcát a herélt pofájához szorította.

– Maradj csöndben, öregfiú! Ezek bűnözők – suttopta.

Akik képesek arra, hogy szövetségi bünt kövessenek el, tetűk tanújával sem bánnának kesztyűs kézzel. Sam nagyot nyelt. Ha valami történne vele, Apa és Nagyi azt hinnék, hogy megint lovasbalesetet szenvedett. Talán soha nem jönnek rá az igazságra.

Egyéves, karcsú fekete musztángcsikó rohant el előtte, amit két meggyepej kanca követett. Ez minden kétséget kizáróan Fantom csapata volt. Hogyan menthetné meg őket?

A csapdában, Sam orra előtt, a fakó egy abrakkal teli vödörbe nyomta a fejét. Orrának lökéseire a zab kipergett a vödör oldalán, a kanca pedig nagyokat nyelt az ételből, bordái úgy emelkedtek, akár egy fújtató. Az emberek tehát kiéhezették. Így tudták rávenni, hogy a többi lovat törbe csalja. Annyira éhes volt, hogy még a csapda bejáratánál kialakult kavarodás sem zavarta. A zebraalábú pej szökési kísérletén felbátorodva a többi ló is minél távolabb igyekezett kerülni az ösvény mentén kifeszített, homokszínű szemeteszásokkal álcázott kötelektől. Ha a lovak továbbmennek az ösvényen, ezen a mindkét oldalon zárt és szűkülő folyosón, egy karámba jutnak, aminek olyan magas fémfalai vannak, amiket lehetetlenség volna átugrani.

Sam most már tisztán látta a csapdát, ahogyan a lovak is. De nem volt hová menekülniük. A zebraalábú pej nem akarta beengedni őket, de azt sem tudta, hová vezethetné a többieket.

Sam mozgásra lett figyelmes a csapda mögül, és észrevett egy harmadik embert is, aki lovon ült. Felemelte a kezét és előremutatott. Egy rémes másodpercig Sam biztos volt benne, hogy észrevették. Aztán a lovas felkiáltott.

– Ő az enyém!

Sam már azelőtt tudta, kiről beszél, mielőtt felnézett volna. Aztán Fantom berobbant a tisztásra.

Izmosan és felbőszülve, mint egy ezüstsugár a forgószélként kavargó porfelhőben.

Lehajtott nyakkal és előreszegezett fejjel Fantom az egyik aranyderes farára csapott, hogy elfordítsa a csapda szájától,

és a hegyoldalban futó meredek ösvény felé terelje, ami első szempillantásra szakadéknak is tűnhetett.

Fejével csapkodva Fantom újabb kancát terelt az aranyderes után. Amikor az az ösvényhez ügetett és habozva megállt, a csődör a fogával ösztönözte továbbhaladásra. Mint egy ide-oda harapó kígyó, az ezüst csődör keresztülfúrta magát a csapaton, és megpróbálta az összes lovat elterelni a csapdától, mely pontot tett volna szabad életük végére.

– Állítsátok meg! Mindet kimenekíti!

– Hé, csukjátok be a kaput!

A hangos járművek csak felgyorsították a csapat szökését. Paták kopogtak a sziklákon, és az elzuhanó testek puffanásai elárulták Samnek, hogy Fantom meredek menekülési útvonala nem egészen veszélytelen.

A lovas, feje fölött egy lassót forgatva, előreugratott.

Jaj, ne! Fantomot akarja elkapni!

A csődör gyűlölte a köteleket, és félt is tőlük, amire alapos oka volt. A nyakán lévő forradás elárulta, miért. Ha választania kell a kötél és a szikla közt, a csődör a szakadékot választja.

A fakó megijedt a lovastól, és teste dőndülve csapódott a mobil karámfalelemeknek, amiket borókaágakkal álcáztak. Ő is tartott a kötélről, de a fejét ki nem vette volna a vödörből. Úgy tömte magába a takarmányt a kavarodás közepén, mintha semmi más nem számítana.

A karámban, a fakó közelében néhány további ló futkosott: egy öreg pej kanca, egy lámpás fejű aranyderes, a fekete egyéves,

és egy gesztenyepej csikó. Nem érte meg, hogy egy egész csapatot feláldozzon értük, de Fantom mégsem hagyta cserben őket.

Menekülj! Most! – üzenté telepatikusan Sam a csödörnek, ahogy régen is csinálta, de a ló nem hallgatott rá.

A lasszó elrepült, a levegőben úszva közeledett az állathoz, aztán Fantom hátának csapódott. A lovas káromkodott, és visszarántotta a kötelet.

Rohanj, öregfiú! Rohanj!

Mielőtt a lovas újra eldobhatta volna a lasszót, Fantom berontott a csapdába.

– Csukjátok be a kaput!

Sam lábizmai megfeszültek. Kész volt arra, hogy otthagyja a fedezékét, és hogy a négykerekű quadról leszálló férfira vesse magát, de Fantom is résen volt. Maga előtt terelve a csikót, megfordult.

Várj! – mondta magának Sam. – *Meg tudja csinálni. Sikerülni fog neki.*

A terepszínű ruhát viselő férfi már majdnem becsukta a kaput, de Fantom előreugrott, és elsodorta őt az útból.

A férfi zuhantában még előrelendítette a karját, mintha el tudná kapni a ló sörényét. A gesztenyepej csikó továbbfutott, de a csödör megtorpant. Hátrasunyit füllel és villámló szemmel a fejét forgatta. A férfi látta, mit kockáztat, és elhúzódott a ló kivillanó fogai közeléből.

A mén csapott egyet a farkával, majd a csapata után vetette magát, és elnyelte a sötétség.

Merész nagyot sóhajtott Sam feje mellett. A ló ugyanannyira megkönnyebbült, mint ő. Pedig a veszély még nem is múlt el...

Második fejezet ❧

SAM A FEDEZÉKBEN GUGGOLT. Azt kívánta, bárcsak a boróka levélzete sűrűbb lenne. És azt, hogy a nap ne keljen fel addig, amíg a lótolvajok Fantom csapatával küzdenek.

A karámban maradt három ló nem sok látnivalót kínált, úgy-hogy biztos volt benne, előbb vagy utóbb a lótolvajok észreveszik majd őt és a lovát.

A fekete egyéves a pej kanca és a zömök aranyderes előtt üggett. Így hárman egy csapatként körbe-körbe futkostak a karám vaskerítése mentén. A sötétebb lovak között a fakó kanca úgy világított, mint egy fénypászma. De amikor a három musztáng odaért, ahol a fakó állt, mindig elkanyarodtak. A fakó ilyenkor kirúgott a hátsó lábával, hogy figyelmeztesse őket. A három lovat nem érdekelte a zab. Úgy rohángáltak, mintha kiszabadulhatnának a csapdából, csak egyszer álltak meg, és úgy szólongatták társaikat, mintha a szívük akarna megszakadni utánuk.

Sam megfogta Merész orrát. A ló orrcimpái megremegtek, és kirántotta pofáját a lány kezéből, mire Sam gyomra egy pillanatra

összerándult a félelemtől, hogy most elárulják majd magukat, de a herélt csendben maradt.

– A francba, ezek nem érték meg a fáradságot! – mondta az egyik férfi, és leszállt a motorjáról. Lekapta a szalmakalapját és rácsapott vele a combjára.

Sam ezerszer látta már ezt a mozdulatot az apjától, de a férfinak valahogy nem állt jól. Nem igazi cowboy volt, csak egy alak, aki annak öltözött.

– Azért a vén csontkollekción kancáért száz dolcsit sem kapunk, ha mázsára kerül.

És mert a férfi széles, szeplős arca még szimpatikus is volt, Sam csak még jobban utálta.

A lovas a nyeregben maradt, és takaros karikát tekert a lasszóból.

– Amit a vén csotrogányon veszünk, megnyerjük az aranyedresen. Rakjátok fel őket! Mindjárt visszajövök.

Amikor ellovagolt, Sam azon gondolkozott, hogy hová mehetett. Ennél jobban már csak az foglalkoztatta, hogy miről beszéltek ezek az alakok.

Száz dolcsi sem üti a markunkat, ha mázsára kerül?

Sam megpróbált rájönni, mire célozhattak. De amikor a terepszínű ruhás előhúzott egy puskát, valahogy nem tudott másra figyelni. Meg kell lapulnia. És ügyelnie kell arra, hogy Merész is nyugton maradjon.

Sam igyekezett jól megnézni magának a férfiakat. Ha a rendőrség később kézre kerítené a tolvajokat, azt akarta, hogy képes legyen azonosítani őket. Nem mintha olyan egyszerű lett volna látni őket a búvóhelyéről. A terepszínű ruhás férfinak széles,

szeplős arca volt. Annak, aki a kalapjával csapkodott, kócos, szőke haja és gülüszeme.

Mielőtt alaposabban is szemügyre vehette volna az utolsó fickót, az előbbi kettő megragadott egy nagy lepedőszerűséget, és elkezdte húzgálni. Mintha abrakos zsákokból varrták volna össze a takarót. Miután lehúzták, Sam egy állatszállító kisteherautót látott előbukkanni alóla.

Hangosan felsóhajtott, de a férfiak túlságosan el voltak foglalva a munkájukkal, hogy meghallják. A takarmányos zsákok eddig olyannyira jól álcázták a járművet, hogy már legalább húsz perce bámulta a teherautót, mégsem tűnt fel neki. A levegőből nézve teljesen beleilleszkedett a kopár környezetbe, alulról pedig eltakarták a sziklák és a borókabokrok.

Bár a Ford kisteherautó új modell volt, matt sárgára festették, hogy még napsütésben se csillogjon. A hátuljához egy szürke lószállítót akasztottak, melynek oldalán narancssárga fényvisszaverő csík futott. A lószállítóban legalább tucatnyi állat elfért.

Sam el sem tudta képzelni, hogyan hozhatták fel az autót idáig, és azt sem sejtette, hogyan akarnak lejutni vele, de a férfiak olyan gyakorlott mozdulatokkal dolgoztak, mint akik nem először csinálnak ilyesmit. Vajon hány lovat loptak már el erről a területről? És vajon hová szállítják őket?

Sam nem is vette észre, hogy a lovas visszajött, amíg be nem mászott a musztángok karámjába. Cowboyosan mozgott, de egy megátalkodott cowboy lehetett.

Sam látta, hogy semmitől sem fél. Határozott közeledésére a rémült lovak szétfutottak.

Egy vastag nyelvű, fekete ostort tartott a kezében. Amikor a fakó ezt észrevette, otthagya az élelmet, és csatlakozott a többi lóhoz. Felharsant metsző nyihogása. Sam ráismert a hangra, ezt hallották a hegyek felől Jennel, amikor tegnap a buszra vártak. Az éles hang ilyen közlelről még kevésbé volt lószerű.

A musztángok hallgatag állatok, és az FH jele szerint, amely a nyakán volt látható, a fakó is egy musztáng volt. De valaki megtanította sikítani.

A kint álló emberek szétszedték a kerítés egyik darabját. A négy ló a nyílás felé lódult. Amikor észrevették, hogy egyenesen egy teherautó rámpájára rohannak, gyorsan irányt váltottak, de a mögöttük álló ostoros férfi nem hagyott számukra más választást.

Az ostor előrekapott és az orruk előtt durrogott. A musztángok szinte a farukon csúszva fékeztek le, aztán a rámpa felé fordultak.

Az állatokat máris megtörték. Alázatosan lógatták a fejüket, miközben nyalogató, rágcsáló mozdulatokat tettek a szájukkal. Vadló nyelven ez annyit jelentett, kegyelemért könyörögnek.

A férfi újra durrantott az ostorával.

Bár féltek saját patáik tompa kongásától a rámpán, a lovak mégis elindultak. Nem tudták, mi vár rájuk, csak az ostortól akartak megmenekülni.

A fakó ment leghátul. Annyira citeráztak a lábai, és remegett az egész teste, hogy Sam már attól tartott, összeesik.

A sovány ló végül összeszedte a bátorságát, és a rámpa felé ugrott. De amikor odaért, a terepszínű ruhás férfi fellépett a kerítés

lábtartójára, előrehajolt, elkapta a ló nyakán lévő vörös kendőt és felrántotta az állat szemére.

A fakó megtorpant, a férfi pedig felröhögött.

– Már megint bevette – nevetett. – Soha nem fogja felfogni, hogy nem mehet velük, mi?

Ennyi kegyetlenség sok volt Samnek, legszívesebben kiugrott volna rejtekhelyéről. Most már megértette, miről van szó. A fakó kancát kiéheztetik, és arra használják, hogy vad musztángokat csalogasson a csapdába. És ez nem először történik.

A vad musztángokat minden alkalommal felrakják a teherautóra, és a fakó azt hiszi, hogy ő is megmenekülhet. Aztán sötétség borul a szemére.

Sam nagyot nyelt és megfogadta, hogy amint a férfiak odébbállnak, kiszabadítja a fakót.

A terepszínű ruhás a puskáját a teherautó belsejében lévő fegyvertartóra helyezte. Ez megerősítette elhatározásában. A suli kosárcsapatában mindig gyors és ügyes volt. Most, hogy nem kellett tartania a puskától, tudta, hogy gyerekjáték lesz kicselezni a bűnözőket és elereszteni a musztángot.

Igen, lehet, hogy ez lopásnak minősül, de Samet ez nem zavarta. Mert most jött csak rá, hogy hová vihetik a musztángokat a tolvajok.

Egyetlen hely van, ahol súlyra veszik a lovakat – az, ahol lókolbászt csinálnak belőlük.

A piszkossárga teherautó ide-oda kanyargott, dolgozott a motor, nyikorogtak a kerekek. A lovak alig tudtak megállni a lábukon.

A teherautó motorja furcsa, csengő hangot hallatott, ahogy kűszködve leereszkedett a hegy túlsó felén, azon az oldalon, ahol nem láthatták meg kíváncsi szemek a főút felől.

Bár Sam látta, hogy mindhárman beszálltak, mégsem mert megmoccanni. Hol volt a ló, amin a cowboy ült? Honnan szerezte az ostort? Lehet, hogy ólálkodik itt még valaki?

Felpattanhatott volna Merész hátára, és elvágathatott volna. Az órájára nézett, és csodálkozva látta, hogy még csak hét óra van. Hazamehetne, jelenthetné az esetet Brynna Olsonnak az FH-nál, és még mindig maradna rá ideje, hogy megmentse a kancát.

Hacsak nem egy közeli helyen adják le a lovakat, mert akkor igen hamar visszaérhetnek, hogy a megkínzott és jó szolgálatot tevő fakót elvigyék.

Sam épp a kulacsába kortyolt, amikor észrevette, hogy a fakónak nincs vize. A karámban csak a műanyag takarmányos vödöröt látta.

– Ezt nem tűrhetem! – suttogetta Merésznek. – Azt hiszem, szert tettél egy új baráttra, haver!

Tekintettel a felfordulásra, Sam nem kockáztathatta meg, hogy csak a földre dobott kantárszárral bírja maradásra Merészt. Ha a lovának egy csöpp esze is van, nyomban hazavágtat. És Sam ezt nem engedhette meg neki. Ezért egy vastagabb borókaághoz kötötte ki a lovat. Aztán még egyszer szemügyre vette a terepet. Semmi sem moccan a fakón kívül.

– A dolgok rosszra fordulhatnak, Merész – suttogetta Sam. – Ha így történne, gondolkozz musztángfejjel, oké?

Utoljára még megpaskolta a lovát, aztán elindult a karám irányába. Vakmerőn lépkedett előre, és közben azon morfondírozott, hogy vajon milyen gyorsan tudna visszarohanni Merészhez, eloldozni, majd felpattanni rá, ha most valaki rákiáltana, hogy „állj!”

A fakónak gyönyörű mélyarany fülei voltak, fekete szegéllyel. Ide-oda forgatta őket, figyelve Sam lépteinek legapróbb zaját is.

A lány megállt a karám kapuja előtt. A férfinak nem sok gondot jelentett felhúzni a kendőt a ló szemére. Sam gyanította, hogy számára sem jelentene gondot megszabadítani tőle. A baj csak az volt, hogy a ló nem a kerítés közelében állt.

A kapu retesze visszacsattant. Ha valaki a közelben lenne, most bizonyára előrohant volna. Sam visszatartott lélegzettel figyelt. Egy árnyékra lett figyelmes, de rájött, hogy csak egy, a havas csúcs fölött vitorlázó sólyom az.

A kaput félig nyitva hagyta. Csizmában szaladni szinte képzelenség. Pedig ha valaki most észrevenné őt, akkor kénytelen lenne visszarohanni Merészhez. Életét a gyorsaságára és a biztos léptére kellene bízni.

Pedig jobban járt volna, ha a kanca miatt aggódik.

Fekete mellső lábai előre vágódtak a levegőben, ahogy Sam felé ugrott.

Mint egy puma – futott át Sam agyán, ahogy oldalra vetődött, hogy kitérjen a fakó útjából, és meghempergett a porban. Karját ösztönösen a feje elé kapta, mintha a ló tovább akarná folytatni a támadást. Sam összeszorított szemmel várta a koponyáján csattanó szörnyű patákat.

A sötét úgy zsongta körbe, mint egy méhraj. De nem ájult el, ahogyan a fakó rúgása is elmaradt.

Amikor a ló patái távolodni kezdtek, Sam megpördült és felállt. A fakó szabad volt, de még mindig vak.

Sam aggódva kocogott vissza Merészhez. A hegyre vezető ösvény még az ő szemét is próbára tette, pedig ott volt neki segítségül a figyelő Merész is. Hogyan fog lejutni ezen a meredélyen a bekötött szemű fakó?

Sam zihált. Miközben eloldozta Merészt, a borókabokor alaposan megsúrta a hüvelykujját. Felnézett, és látta, hogy a fakó éppen a sziklafolton halad át, aztán elindul lefelé a kanyargós ösvényen.

Ösztöne visszatartotta, hogy Fantom csapatának szagnyomát kövesse keresztül a sziklákon. De vajon tudja-e, hogy hová megy?

A herélt izgatott lett, szívesen követte volna a fakót, de Sam nem engedte el.

– Nyugi, öregfiú! – hajolt közel a nyakához. – Ebben neked is segítened kell.

Tisztes távolból követték a kancát. Amikor a fakó megállt az ösvény egyik kiszélesedő pontján, ahol víz csöpögött a sziklarepedésből, ők is megálltak. Sam emlékezett erre a helyre. Már majdnem leértek.

A fakó bekötött szemmel kortyolgatta a tócsába összegyűlt vizet. Sam hagyta, nem akarta megzavarni az ivásban.

A kanca kicsi volt, úgy tizenhárom marok magas, vagy valamivel több. Fekete sörénye a vállára omlott. Bordái kiálltak, és látszódtak közöttük a rések. Egyenként meg lehetett volna számolni őket.

Merész felnyihogott. Volt valami reménykedő várakozás abban, ahogy a kis kanca a ló felé fordult. Töredezett szélű patáin óvatosan lépett felé egyet, aztán tett még egy lépést, és viszonozta Merész érdeklődő nyerítését.

Ez az, örvendezett Sam. Bízott Merészben.

Sam emlékezett Brynna meséjére, mely vak musztángjáról, Pennyről szólt, aki szó szerint „vakon” követte gazdája utasításait, teljesen megbízva benne. Eszébe jutott Fantom is, aki a sötétben levezette a rá hagyatkozó Merészt egy hegyoldalra.

Samnek csak csendben kell maradnia, rajtahagyni a kötést a musztáng fején, bármilyen ijesztő is volt, és bízni benne, hogy Merész majd hazavezeti a pórul járt jószágot.

Sam a horizontot kémlelte. A kék égen, mint a pitypangpihék, bárányfelhők úsztak. Nem mert a fakóra nézni, attól való félelmében, hogy a kanca megérzi a pillantását.

Amikor meghallotta a folyó locsogását, és meglátta a szélben himbálódzó, négyzet alakú fatáblát, mely a Folyókanyar Farm bejáratát jelezte, tudta, hogy elérkeztek az utolsó akadályhoz.

A kancát megijesztheti a patája alatt dobogó fahíd, ahogy a lovak és emberek szaga is, amiket hamarosan megérez majd.

És Samnek is le kellett győznie még egy akadályt: saját apját.

Mióta újra itthon volt, Sam nem győzött célozgatni és utalozgatni arra, hogy örülne egy új musztángnak. De Apa minden alkalommal visszautasította. Az volt a véleménye, hogy az állatok keressék meg az ellátásuk árát.

Sam Szamócára, Bendzsóra, Merészre és Tankra gondolt, a Folyókanyar Farm jól képzett és igazán keményen dolgozó marhaterelő lovaira. Aztán a fakó jutott eszébe. Még ha drága pénzért fel is hizlalják, örök életében ijedős és ideges marad majd. De egyvalami a kanca mellett szólt: Apa szíve bizonyára megesik rajta, és nem hagyja sorsára.

A fakó már legalább egy órája követte Merészt, aki immár kezdte megérteni, hogy felelősséggel tartozik az idegen ló iránt. Ha a fakó lemaradt, türelmesen bevárta. Amikor a fakó Merésztől negyed mérföldnyire ügetett, a herélt jobb oldalán, Merész füle folyamatosan a kanca irányába fordult. A fakó egyszer olyan közel merészkedett, hogy kiálló csontjai Sam kengyeléhez ütődtek.

Sam sajnálta a lovat, de nem merete megszólítani. A szavak nem jelentenek vigasztalást annak a lénynek, amelyik az emberektől eddig csak fájdalmat kapott.

Mindjárt megérkezünk – gondolta Sam. Kicsi ló, hamarosan biztonságban leszel.

Nagyi bizonyára észrevette érkezésüket a konyhaablakból, mert már a tornácon állva várta őket. A szél Nagyi lábához tapasztotta farmerszoknyáját, és gondosan megkötött kontyából újabb és újabb tincseket húzott ki. Kezét a kötényébe törölgetve figyelte, ahogy Sam, Merész és a fakó átkopognak a hídon, és megérkeznek a farm udvarára.

Nagyi mosolygott, és Sam tudta, mit jelent az arckifejezése. Nagyi azt kívánta, bárcsak elmondhatná ezt Anyának. Bár Sam anyja meghalt, Nagyi azt mondta, hogy éjszakánként imái által beszélget néhai menyével.

Amikor a tízholdas legelő kerítésénél kisebb lócsapat gyűlt össze, a kanca megtorpant. A patáikat hallotta ugyan, de nem láthatta, hogy barátságosan vagy ellenségesen fogadják-e őt. Ez megijeszthette a kancát, de Merész közelében maradt, és vele együtt állt meg a körkarám kerítése mellett.

Jake éppen lovat idomított a körkarámban egy környékbeli tulajdonos számára, de a kapu ebben a pillanatban megnyikordult, ami azt jelentette, hogy Jake bármikor megjelenhet, hogy kérdőre vonja, mi a csudába keveredett már megint.

Jake tizenhat éves volt, három évvel idősebb Samnél, de most még idősebbnek látszott. A sosen indián fekete haját bőrpánttal kötötte hátra, és farmerjáról rojtok lógtak. Jake egyetlen szempillantással felmérte, mi a helyzet.

Barna szemét Samre emelte, bólintott, így adva tudtára, hogy nem fogja elijeszteni a kancát a hangjával.

Csak azután szólalt meg, hogy Sam Merész hátán az istállóba lovagolt, lenyergelt, majd mindkét lovat kiengedte a karámba, melyet Nagy kedves, foltos lovával, Drágámmal kellett megosztaniuk.

Holtfáradtan és szomjasan, nagyokat kortyolgatva a kulacsából, Sam a fakót nézte. Szemmel láthatóan nem most volt először karámban. Esze ágában sem volt a kerítésnek vágni magát, mint ahogy némelyik vad musztáng tette volna.

A kanca még mindig bekötött szemmel állt Drágám és Merész között. Nem törődve a forró nappal, hagyta, hogy két oldalról melegítsék. Végül el is szundikált új csapata biztonságában.

A ház felé baktató Sam félúton Jake-vel találkozott. A lány nem bánta volna, ha megússza ezt a találkozót. A fiú azt a lusta

kandúrvigyorát villantotta rá, amit Sam már kiskoruk óta ismert, és amit mindig valami gúnyolódás követett.

– Mit bámulsz? – csattant fel Sam.

– Kölyök... – kezdte.

– Először is: ne nevezz kölyöknek! Másodszor: töröld le azt a bájvigyort a képedről!

Sam nagyot húzott a kulacsból, miközben Jake csak folytatta.

– Alig várom, hogy lássam, Wyatt milyen képet vág, ha rájön, hogy a lánya egy igazi lótolvaj.

Harmadik fejezet ✨

– **N**EM VAGYOK LÓTOLVAJ!

– Vagy úgy. Akkor az a kötés, meg a nyakán a jel bizonyára nem árulkodnak semmiről. A gazdája biztosan csak úgy neked ajándékozta.

– Nem egészen – vallotta be. – De nem loptam el. Vagyis nem teljesen. Ha láttad volna, hogy bántak vele...

– Ott volt a gazdája is? – kerekedett el Jake barna szeme. – Tehát nem egyszerű besurranó tolvajlásról, hanem afféle „lovat-vagy-életet” rablásról van szó?

– Dehogy! – ellenkezett Sam, de már kevésbé határozottan. – Én csak, hát... nem volt más választásom.

– Nem tudom, ez majd meghatja-e a bírót – fordult az elkerített legelő felé Jake.

– Hé! – csapta hátba dühösen Sam a fiút. – Nem sétálhatsz csak így el!

– Fogadjunk? – kérdezte a fiú, és ment tovább.

– Ha egyszer kinyitnád a szemed, akkor látnád, hogy éheztek és szomjaztatták, és... – akadt el Sam, miközben a megfelelő szót kereste a ló katasztrofális lelkiállapotára. – Egy érzelmi roncs vált belőle.

Jake visszafordult, fekete Stetson-kalapja árnyékot vetett az arcára.

– Segítek levenni a fejéről azt a rongyot – válaszolta, de Sam tudta, hogy a fiú nem őt, hanem a lovat sajnálta meg.

– Nem akarom, hogy segíts – tört ki Sam. – Azt akarom, hogy ismerd el, nem elloptam a lovat, hanem megmentettem!

– Ahogy akarod – mondta Jake halkán, aztán csilingelő sarkantyúkkal elindult a karám felé.

– Utálok beismerni, ha nekem van igazam – kötekedett még Sam, de Jake csak hallgatott. A lány néha azt gondolta, hogy a fiú eltökélte, csak bizonyos számú szót mond ki egy-egy nap alatt, és ha azt túllépi, meg nem szólalna a világ minden kincséért sem.

Jake óvatosan közelített a fakóhoz. Az árnyas istálló felől lépett a karámhoz. Sam hunyorgott, hogy megszokja a félhomályt. De Jake nem vesztegette az idejét. Felállt a karámkerítésre és a kanca feje felé nyúlt. A fakó robbant. Fejhangon sikítani kezdett és támadásba lendült. Olyan vehemenciával, hogy az egyik mellső lába felakadt a karámrúdban.

– Nyugi, kislány, nincs semmi baj! – motyogta Sam öntudatlanul. Jake hallgatott, a ló fogait próbálta elkerülni, miközben igyekezett segíteni az állatnak, hogy kiszabadíthassa a lábát, aztán leugrott a kerítésről.

Jake bizonyára csak morrantana egyet, ha most megkérdezné tőle, hogy nem történt-e baja, így inkább nem is szólt semmit.

A fakó dobálni kezdte magát a karámban. Először a kerítésnek ütközött, aztán Merésznek, majd Drágámnak, aztán újból a kerítésnek.

Pedig alig egy perccel ezelőtt még nyugodtan szundikált. Látható volt, hogy a fakó nem a rabságtól, hanem az emberektől fél.

Jake intett a kint álló lánynak, de közben le nem vette volna a szemét a lóról, mintha csak olvasni akarna a gondolataiban.

– Hívom Brynna Olsont – mondta Sam. Jake bólintott, de továbbra is a lovat nézte. – Majd ő kideríti, kié volt, meg minden. És...

Sam szíve gyorsabban vert. Hogyan feledkezhetett el a többi ló életéről?

– Meg kell kérdezmem, hogy hol vesznek át musztángokat, hogy aztán... – elcsuklott a hangja az aggodalomtól! –...kutyaeledelt csináljanak belőlük.

– Lehet, hogy a minerali vásárra vitték őket – találgatta Jake. – De ott van egy billogvizsgáló. Ha úgy látja, hogy musztángokkal van dolga, nem veszi át őket.

– Ebben biztos vagy? – jutott Sam eszébe a két kanca és a gyönyörű fekete csikó.

– Igen – mondta Jake közönyös hangon, de Sam tudta, hogy a kancát bámuló fiút is foglalkoztatja az ügy. – Ha végeztél, gyere vissza!

– Minek? – kérdezte Sam, aki természetesen egyébként is visszajött volna, csak nem örült annak, ha Jake meg akarta mondani, mit tegyen.

– Talán neked megengedi, hogy levedd a kötést a szeméről – hangzott a válasz.

Sam elsápadt a gondolatra, amikor eszébe jutott a kanca támadása a hegytetőn, amitől majdnem elájult félelmében. Pedig Jake soha nem kérte semmi olyasmire, ami veszélyes lehet...

– Nem gond... – legyintett a lány, és elindult a ház felé, hogy felhívja Brynna Olsont. Titokban abban reménykedett, hogy Nagyi nem engedi majd vissza az udvarra.

– Amint letettük a kagylót, kiküldöm két emberemet. Az egyik az állatvásárokat ellenőrzi, a másik felmegy az Elveszett Szurdokhoz, és kideríti, ki a felelős ezért.

Brynna Olson a Willow Springs-i Vadló Központ igazgatója volt, hangjában a szokásos határozottság és eltökéltség csengett.

Samnek nagyon meg kellett erőltetnie magát, ha a kimért és hivatalos hang mögött meg akarta látni az érző asszonyt.

De Brynna kitűnően végezte munkáját. Néhány jól irányzott kérdéssel fontos válaszokat húzott ki Sam fáradt agyából. Sam maga előtt látta az elkövetőket: a szeplős férfit terepszínű ruhában, a világos hajút a gülüszemeivel, és a cowboyt, aki gyakorlott kegyetlenséggel forgatta az ostorát.

A fakó sikoltása behallatszott a konyhába is. Nagyi a kávéját szürcsölgetve, homlokráncolva hallgatta Sam és Brynna beszélgetését.

– Felolvasom a bejelentésed – mondta Brynna. – Ha valami nem stimmelne, jelezd!

Brynna visszaolvasta a jegyzőkönyvet. Az Elveszett Szurdokba vezető út leírása sehol sem hibáztatott.

– Tökéletes – mondta Sam, miközben megpróbálta beárnyékolni a kagylót a karám felől érkező hangzavartól.

– Ma este beszélni fogok Wyattel, és közben megnézem a kanca nyakán a billogot. Ez alapján elkezdem felkutatni a gazdáját. Van még valami, amit tudnom kellene?

Sam az ajkába harapott. Eddig nem említette, hogy a csapdába csalt musztángcsapat vezetője Fantom volt. Minél kevesebben tudnak róla, annál jobb. Különben sem befolyásolja az ügyet. Úgyhogy inkább folytatta:

– A fakót csaléteknek használták. Valahol a hegy aljában engedték, és a megrémített musztángok követték. Egyenesen a csapdába futott, mintha tudta volna, hogy ott élelem várja. Kórosan soványan és teljesen kiszáradt állapotban találtam rá.

– Küldök egy állatorvost.

Kintről behallatszott, ahogy a kanca a patájával döngeti a kerítést.

– De valami keménykötésűt, mert igencsak harcos lóval állunk szemben.

Végül mégsem Samnek kellett levennie a ló szeméről a kendőt. Drágám hozzádörgölte a pofáját, és véletlenül lesodorta vele a kötetést. A kanca ekkor vadult csak meg igazán.

– Ha abba az irányba néz – mutatta Jake –, nincs probléma. – Jake egész idő alatt, amíg Sam telefonált, a fakót tanulmányozta. – Ha a félhomályos istálló felé fordulva áll, jól van. Akkor vesztette el a fejét, amikor felkapcsoltam a világítást, hogy alaposabban is megnézzem.

Lehet, hogy a lónak valami baj van a szemével? – gondolkozott Sam. A tolvajok bekötötték a szemét, hogy kiszolgáltatottá tegyék, de lehet, hogy a kanca valamiért érzékeny a fényre. Sam nem sokat konyított a lovak szeméhez, és Jake-től sem kérdezhetette meg, mert paták zaja ütötte meg a fülét.

Apa érkezett meg három cowboyával. Dallas, Pepper, Ross és Wyatt is fáradtan, elcsigázottan ült a lovon, mintha máris egy néhez munkanap állna mögöttük.

Sam az órájára nézett. Nem akart hinni a szemének, amikor észrevette, hogy délután négy órát mutat. Nagyot nyelt, hogy elmúljon torkából a gombóc, aztán észrevette Fickót, az árva borjút, aki bolondozva ugrált a kapu előtt, így üdvözölve a lovasokat. Mióta Fickót kimentették a futóhomokból, olyan virgonc volt, mint egy kiskutyta.

Apa lenyergelte Bendzsót és kiengedte a nagy legelőre. Amíg az apja a kútnál kezét és arcot mosott, Sam arra gondolt, hogy azóta nem fésülködött meg, mióta hajnalban felhúzta magára a szakadt, zöld pulóvert. Ujjaival megigazította a frufruját és az oldalsó tincseket, mert a haját teljesen lenyomta régi, barna cowboykalapja.

Nyereggel a kezében Apa elindult a nyerges ajtaja felé.

– Nyugi! – suttogta Jake olyan halkán, hogy csak a lovak hallhatták meg. – A legrosszabb, ami történhet, hogy a lovat vissza kell adni az FH-nak.

Jake-nek igaza volt. A lánynak most tűnt csak fel, hogy a fiú nem lovagolt haza vacsorázni aznap. Őt is ott tartotta az aggodalom. Kíváncsi volt, mit mond Wyatt és Brynna erről a rémült állatról.

– Ez meg hogy került ide? – kérdezte Apa.

Sam megrovás helyett kíváncsiságot hallott ki a hangjából az idegen kancával kapcsolatosan, aki nem akart felé fordulni.

Sam alig kezdett bele a magyarázkodásba, amikor feltűnt Brynna és az állatorvos. Nagyi is kijött a konyhából. A három cowboy is megfélekedett a vacsoráról, mert kíváncsiak voltak, mi ez a nagy sürgés-forgás.

Sam mindent részletesen elmesélt. Bár erre csak Merész vagy a tolvajok tudtak volna rácsafolni, és egyiknek éppen olyan kevés esélye volt, mint a másoknak, Sam mégis zavarban volt.

Nem a farönk mellett kifejezéstelen arccal álló Apa miatt. Nem Brynna miatt, aki úgy jegyzetelt, mint egy riporter. Nem is az állatorvos miatt, aki azt mondta, hogy nem ad be nyugtatót a lónak a vizsgálat kedvéért, hiszen holnap úgyis be kell nyugtatózni, amikor az FH Willow Springsbe szállítja.

Sam a lány miatt volt zavarban, aki Brynna oldalánál állt. Az FH hivatalnoka annyira el volt foglalva a ló azonosításával, hogy elfelejtette bemutatni az illetőt, aki vele együtt érkezett a fehér hivatali furgonnal.

A lánynak hegyes álla és rókaképe volt, és vékony szálú, szőke haja. És bár legfeljebb tizenkét éves lehetett, olyan ember benyomását keltette, akire Sue nagynéni azt mondta volna, „kemény dió”. Csípőre tett kézzel állt, félig leeresztett szemhéjjal, és olyan unottan nézett végig a társaságon – köztük Samen is –, mintha véleménye szerint annyi eszük sem lenne, így együttvéve, mint egy csirkének.

Az állatorvosnak, amikor távozott, ki kellett kerülnie a lányt, mert az arra sem vette a fáradságot, hogy félreálljon. De ez csak Samnek tűnt fel.

Vajon Brynna lánya? Vagy az unokahúga? Ha így állt a helyzet, Sam mélyen sajnálta a nőt. Volt ebben a lányban valami sunyiság. Előreugró állal figyelte a világot, mintha mindenre haragudna.

– Azt hiszem, hosszú ideig sötét istállóban tarthatták – talál-gatta Jake.

Félelem futott végig a lány arcán, mielőtt hangosan és erőlte-tetten egy nagyot ásított.

– Meglehet – mondta Brynna. A lányra pillantott, majd a lo-vak felé mutatott. – Még a musztáng is biztonságban kezdi érezni magát, ha békén hagyják. Aztán amikor odébb akarják terelni, akkor támad.

– Igen, pontosan – helyeselt Sam, de legszívesebben bokán rúgta volna magát, miután kimondta.

Nagyi és Apa gondterhelt arccal fordultak felé. Arcukról leolvasható volt, hogy azok az órák, amiket két évvel ezelőtt a kórházi ágya mellett töltöttek, még mindig frissen élnek az em-lékezetükben.

– Amikor kinyitottam a kaput, már lódult is kifelé – mutatott Sam az Elveszett Szurdok irányába, aztán, hogy a dolgot még tovább rontsa, leporolta a nadrágja térdét. – El kellett vágódnom, hogy el ne gázoljon.

Sam biztos volt benne, hogy a lány jól szórakozik az ügyetlenkedése történetén, de amikor oldalra pillantott, belátta, hogy tévedett.

A lány nem figyelt arra, amit Sam mondott, mert a lovakat bámulta.

A tízholdas legelőn Szamóca éppen egy jóízűt hempergett, hogy levakarja a hátáról az izzadságot, aztán talpra ugrott és a többiek után vágatott. Olyan esemény volt ez, ami minden este megtörténik, de az idegen lány arcáról egészen mást lehetett leolvasni. Sam első alkalommal vélt elragadtatást felfedezni a vonásain.

Ha ez a kis róka szereti a lovakat, akkor nem is lehet annyira rossz ember.

De ekkor Jake előrehajolt, hogy megmutassa a kendőt, ami a kanca szemét takarta. A mozdulattal véletlenül meglökte a lányt.

– Elnézést... – kért bocsánatot Jake.

Ahelyett, hogy a lány vállat vonva tért volna napirendre az eset fölött, Jake felé lépett, és az addig a csípőjén támasztott kezeit előrenyújtva, az ujjaival jelezte a fiúnak, hogy jöjjön közelebb.

Sam nagyot nézett. A lány mozdulatai azt üzenték, ha Jake bonyózni akar, ő kész a harcra.

Jake döbbenten bámult. Sam már a kettejük közötti magasság- és súlykülönbséget mérlegelte, de a fiú csak megismételte:

– Bocs...

Sam Apára nézett, hogy lássa, mit szól ehhez az egészhez. Apa Brynna felé fordult. Volt valami a fejtartásában, ami elárulta, hogy már volt szó köztük erről a kölyökről. A szemükkel beszéltek, és Sam úgy érezte, valamibe nem avatták be.

– Elfelejtettem bemutatni Mikkit – szólalt meg végül Brynna.

– Mikki – ismételte Nagyi. – Milyen bájos név!

Nagyi előrelépett, hogy megfogja a kezét, de a lány szorosán maga köré fonta a karjait.

Sam nem akart hinni a szemének. Miért nem koppint valaki a lány orrára, és mondja neki, hogy azonnal kérjen bocsánatot?

– Mikki Kaliforniából jött, Sacramentóból – folytatta Brynna.

– Mikkinek szólítjuk, de a teljes neve Kis Michelle.

Mikki úgy meredt Brynnára, mintha a nő kapcsolatba hozta volna a családnevét a testméretével.

– Mikki az első, aki kipróbálhatja a lovakat védő Jó Lóra Teszel Programot, vagyis a JLTP-t itt, Észak-Nevadában – fejezte be Brynna.

Sam szája sarkában gúnyos mosoly jelent meg. Mikkit ismerve, nem neki kellene védenie a lovakat, hanem a lovakat kellene megvédeni tőle...

– Vannak olyan emberek, akik hiába fogadnak be egy musztángot, nem értenek hozzá, és emiatt nagy hibákat követnek el – magyarázta Brynna. – Amikor ilyesmi történik, mi visszavesszük a lovakat, és olyan lányokra bízunk őket, akik kedvességükkel újra adoptálhatókká változtatják őket.

Sam meg akarta kérdezni, hogyan választják ki a lányokat, de Jake éppen ezt a pillanatot választotta arra, hogy kerekét oldjon.

– Megbocsássanak, de hamarosan haza kell mennem, és Teddyvel még van egy kis munkám, mielőtt kiengedem.

Apa a körkarámra nézett, ahol Jake a lovat hagyta, amivel a nap folyamán dolgozott, aztán a fiú felé bólintott, hogy indulhat.

– Szia, Jake! – köszönt el Sam, és nézte, ahogy Dallas, Pepper és Ross is követi a fiút. A cowboyok nem kedvelik a kényelmetlen társalgásokat. Sam csodálkozott is, hogy Apa miért nem lépett le valami ürüggyel.

– Teddy Maci a világ legcukibb lova – magyarázta Nagyi. – Egy bashkir curly, az oroszok göndör szőrű kislóva. Talán láttál már ilyet magazinok lapjain.

Amikor Nagyi ezt hozzátette, Sam megértette, miért terelte nagyanyja ebbe az irányba a beszélgetést. Mikki arcán látszott, mennyire elbűvöli, amit hall. Bár Mikki udvariatlanul viselkedett vele, Nagyi mégis szórakoztatni igyekszik őt. Vajon miért?

– Jake Mr. Martinez, egy városi bankár számára képzi ki a lovat. Csikókora óta neveli ezt a lovat, és egy kissé, nos, elkényeztette. Azok a trükkök, amik aranyosak voltak, amíg kicsikó volt – mint például az, hogy foggal kihúzza az ember pénztárcáját a zsebéből –, most, hogy nagy ló lett belőle, kifejezetten veszélyessé váltak. Mit gondolsz, mit tesz, ha nem akarja, hogy ráüljenek? – emelte fel Nagyi a szemöldökét. – Leül, mint egy nagy, öreg kutya.

Amikor Brynna észrevette, hogy Mikki mosolyog, ő még szélesebb mosolyra húzta a száját.

– Miért nem mész oda, és nézed meg? – kérdezte Mikkitől.

Még Sam is tudta, hogy Mikki nem veszi be a csalit. Brynnának még sokat kell tanulnia a gyerekeket illetően.

– Hogy aztán alaposan kibeszélhessenek a hátam mögött?! Nem mintha nem tudnám, mit akar mondani – akasztotta hüvelykujját a farmernadrágja zsebébe a lány, aztán Apára nézett.

– A helyzet a következő, *uram* – nyomta meg a szót gunyorosan.

– Nem a két szép szemem miatt választottak ki a programra, ugye tudja? Hanem a bűnlajstromom miatt.

Mikki kissé ingatta a fejét beszéd közben, és hangja gunyoros volt, mintha Wyatt Forster megdöbbenése a világ legjobb mókája lenne.

– Bolti lopás, verekedés és szökések – számolt el háromig az ujján Mikki. – Ms. Olson elfelejtette megemlíteni, hogy a JLTP-t, amiben elrontott lovakat kell istápolni, „problémás gyerekek” számára találták ki.

Sam majdnem bólintott, amikor Mikki ránézett.

– És én sokkal több vagyok egyszerű problémás gyereknél. Kalifornia államban mindenki lemondott rólam. Még az anyám is. Ő küldött ide, az isten háta mögé, a sivatagba... – amikor Mikki abbahagyta, Brynna vette át a szót, és tárgyilagosan folytatta:

– Mikki egy dartoni gyermekvédelmi intézetben lakik. Bár még csak tizenegy éves, egy, a kiemelkedően tehetséges gyerekeket támogató program részese. Ott is fog középiskolába járni – magyarázta Brynna. – A helyzet nem olyan aggasztó, ahogy azt a kis hölgy felvázolta. A Program nagyon népszerű Kaliforniában, de Nevadában még csak gyerekcipőben jár.

– Nézze – tette csipőre a kezét Mikki, és hátat fordítva Apának és Nagyinak, Brynna felé fordult. – Ez a kis mintacsálád a háta közepére sem kíván engem. Nem látja? Nem mintha

érdekelne, különben is csak a lovak miatt csinálom – közölte, aztán ügyelve rá, hogy ne kelljen az ágaskodó Teddyt a legelőre vezető Jake-et látnia, elindult a fehér furgon felé. Beszállt és becsapta az ajtót.

Amikor a gyerek hallótávolságon kívül ért, Brynna elhadarta:

– A Folyókanyar Farmnál nem is kell tökéletesebb hely a JLTP beindítására. Ott van a körkarám, ahol a lányok és a musztángok összebarátkozhatnak. Az istálló melletti legelő egy része pedig pályaként szolgálhat majd, ha lovagolni kezdenek. Ahogy azt korábban, ööö... kifejtettem már – bizonytalanodott el Brynna.

Aztán Nagyira pillantott, akinek felcsigázta érdeklődését a program, onnan pedig Wyattre. Apa arca kifejezéstelen volt, egyetlen rezdülésével sem bátorította az asszonyt. De az tovább beszélt.

– Meg aztán ott van a nagy munkásszállás is. Tökéletes lesz.

Tökéletes? De mire? – töprengett Sam.

Brynna az ütött-kopott, törött ablakú, rogyant tetejű házra mutatott, aminek a szél már kikezdte a zsindejét. A cowboyok már évek óta nem aludtak ott. Sam hallotta, amikor Dallas megjegyezte, hogy ő a munkásszállásra csakis ostorral és egy székkal felfegyverkezve merné betenni a lábát, mert akkora pókok tanýáznak ott, mint az oroszlánok.

Nagyinak is ez járhatott a fejében, mert Brynna észrevette gondterhelt arckifejezését, és így szólt:

– Persze, némi felújítás után. De, ahogy már azt említettem, a Program fizetni fog a farmereknek a kosztért és a kvártélyért, ha a pilóta-program sikeres lesz.

Brynna nagy levegőt vett, mielőtt folytatta.

– És a lányok sokkal, de sokkal jobban éreznék itt magukat, mint odaát az Aranypor Farmon. Mr. Slocum felajánlotta, hogy csatlakozna a programhoz, de Sam sokkal jobb hatással lenne rájuk, mint... – intett Brynna Linc Slocum farmja felé, és Sam gondolatban befejezte Brynna helyett a mondatot.

Rachel. A dartoni gimi legnépszerűbb lánya. Rachel Slocum gyönyörű volt, beképzelt és önző. Gazdag apjától mindent megkapott, amit akart. Rachel unalmasnak találta a lovakat, és mélyen lenézte azokat a lányokat, akik olyan pecheseek voltak, hogy nem születtek dúsgazdagnak és csinosnak.

Sam a saját bőrén tapasztalta meg mindezt.

De várjunk csak. Sam elnyomta magában Rachel iránt érzett ellenszenvét, és összehúzott szemöldökkel nézett Brynnára. Nem hagyhatja, hogy egy kis hízelgéssel levegyék a lábáról. Csak mert nem volt olyan önző, mint Rachel, azért még nem örült annak, hogy a programot a nyakukra akarják hozni.

Ugyan miért osztozkodna a családján, a lovain, vagy éppen Jake-en vadidegenekkel? Arra meg aztán végképp nem volt szüksége, hogy kíváncsi kölykök üssék az orrukat a Fantommal való barátságába.

Elég volt az ezüst csődörre gondolnia, és a pulzusa szaporában kezdett verni. A lónak szüksége volt Sam segítségére. Meg kell védenie a lovát a tolvajoktól, akik kutyaeledelt akarnak csinálni belőle. Nincs ideje arra, hogy jó hatással legyen Mikkire.

Ne ess kétségbe! – nyugtatta magát Sam. Nincs az a pénz, hogy Apa ebbe belemenjen. Apa büszke, keményen dolgozó ember

volt, aki csak akkor beszélt, amikor szükséges volt. Majdnem úgy élt, mint egy remete. Semmi köze nem volt a kormányzathoz vagy a drágalátos programjaihoz.

Sam már éppen Brynna tudomására akarta hozni, hogy ne fárasssa magát, amikor Apa bólintott egyet.

– Ms. Olson – kezdte –, vegye úgy, hogy megállapodtunk.

Negyedik fejezet

SAM KÖRÜL HANGOK ÖRVÉNYLETTEK vitatkozva és tervezgetve, de a lány nem tudott osztozni a lelkesedésükben, csak leforrázva állt a felnőttek között.

– A Folyókanyar Farm nem hagyja cserben. Majd meglátjuk, hogy megy a pilóta-program – mondta Apa, majd óvatosan hozzátette. – Egyelőre többet nem ígérhetek.

– Nem is várok többet – bólintott Brynna.

– Megfelel, ha először Mikkivel kezdjük? – kérdezte Nagyi. – Iskola után egy-két órát foglalkoznánk vele.

– Rendben.

– Szívesen főznék annak a szegény kis teremtsnek...

Szegény kis teremts? Úgy látszik, Nagyi átmeneti süketséget kapott, amikor a lány a bolti lopásait meg a verekedéseket emlegette.

– ...ráférne valami normális étel. Tudom, hogy a nevelőotthonban eszik majd, de szívesen csinálok neki tápláló harapnivalókat. Aztán, ha a program majd beindul...

Sam akkora erővel szorította ökölbe a kezét, hogy körmei belevájódtak a tenyerébe. Minél tovább engedi ezt a tervezgetést, annál nehezebb lesz leállítani őket.

Sam a fehér furgon felé pislogott. Mikki benne ült, semmit sem hallott.

– Az Aranypor Farmon Rachel mellett ott van Jennifer Kenworthy is, az intéző lánya – magyarázta Sam Brynnának. – Ő legalább olyan jó hatással lenne a lányokra, mint én, sőt még jobbal is.

Sam tudta, hogy kétségbeesett hangja elárulta, mert Nagy és Apa is csalódottan néztek rá.

De Brynna érdeklődését sikerült felkeltenie.

– Ha a Mikkivel való munka sikeres lesz, a következő nyáron Jen is segíthet – válaszolt a nő. – Ennek a programnak megvan az anyagi háttere. Elég hozzá, hogy rendbe hozzátok a vendég-házat, hogy egy egész csapat lányt el lehessen szállásolni benne. A program fizeti a nyergeket, az ételmezést és a béreket is. Te és Jen oktatók is lehetnétek...

Brynna csak akkor állt le, amikor Apa felemelte a kezét. Sam csak azt nem érette, miért mosolyog.

– Mikor kezdünk? – kérdezte Apa.

– Hétfőn kiszállítatom Popcornt – számígtatott Brynna. – Ha Mikki kedden kezdi a munkát velem, lesz ideje beszkolni.

– Popcornt?

Brynna ajka vékony lett, mint a penge, mielőtt válaszolt:

– Egy albínó herélt, akinek túl sokszor mutatták meg, ki a főnök. Rendkívül félénk, de Mikkivel éppen összeillenek.

Sam számára nem volt világos, hogy miért illenének össze, de inkább hallgatott. Lesz még ideje megdolgozni Apát, miután Brynna távozott.

– Akkor kedden – nyújtotta apa a kezét.

– Kedden – rázta meg a kinyújtott jobbot az asszony. – Köszönöm szépen, Wyatt. Remélem, mindannyiunk számára jól sült el a program.

Nemcsak Brynna katonás hangja enyhült meg, de Apa is apró mosollyal az ajkán figyelte, ahogy a nő távozik.

Sam a lábujja hegyéig csalódott volt és dühös, de teljesítette a kötelességeit. Megetette a kutyát, a csirkéket, kicserélte az itatók vizét, megnézte a tyúkólat, van-e friss tojás, aztán megállt és csak bámulta Merészt, Drágámat meg az ijedt fakót.

Merészre ráfért volna egy alapos csutakolás. Sam szívesen sutogta gondját és baját a ló figyelmes fülébe, miközben a szőréről vakarta le a koszt és az izzadságot. De kegyetlenség lett volna most megzavarni a lovakat, és önző dolog is.

Sam a homályos istállóba sétált, és a zöld pulóvert visszaakasztotta a szögre. Önzőség. Ez az érzés akarta most is felrobbantani. De csoda, ha egy kicsit féltékeny, amikor csak nemrég kapta vissza régi családját?

Sam egy szénabálára ült. Megpróbált nem nézni a fakóra. A kanca Samet bámulta, mintha azt várta volna, mikor tesz valami rémisztőt.

Sam kikukkantott. A szomszédos legelő üresen ásított, egyetlen állat sem legelészett rajta, mivel a kerítés több helyen törött volt, vagy rúdjai a földön heverték. A legelőről a legnagyobb hiba

jutott eszébe, amit elkövetett, mióta visszatért és megpróbált visszailleszkedni a farm életébe.

Egy hónappal ezelőtt történt, hogy Sam nem vette észre a hiányzó kerítésrudakat, és beeresztette Fickót a karámba. Amíg Sam távol volt, az árva boci elcsavargott. Apa most épp a kerítés mellett lépkedett.

Hirtelen sürgős lett neki, hogy megjavítsa. Nem Sam, hanem Brynna kedvéért.

Sam tekintete véletlenül a fakóra siklott. Füleit hátralapította, orrlyukai kitágultak. Sam úgy tett, mintha észre sem venné a lovat. Hátradőlt, és az istálló sötét gerendáit bámulta. Odafent éppen egy galamb tért vissza kezdetleges kis szalmafészkére, és megpróbált minél kényelmesebben elhelyezkedni benne.

Sam megértette, mit érezhet a galamb. Ő is folyamatosan alkalmazkodni próbált a farm mindennapjaihoz. Apa és Nagyi megpróbáltak segíteni, de amint hozzászólt ahhoz, hogy gyerekként kezelik, nyomban azt várták el tőle, hogy felnőtt módon viselkedjék.

Most pedig Nagyi finomságokat akart készíteni egy vadidegennek, és körbe akarta ugrálni azt a *másikat*. Sam tudta, hogy úgy nyavalyog, mint egy elkényeztetett kölyök.

Az eszével még csak megértette, hogy Apa és Nagyi segíteni szeretnének, de a szíve szerette volna tudni az okát is.

Miért, miért, *miért* akarnak segíteni ezen a felvágott nyelvű Mikkin?

Sam annyira elmerült a gondolataiban, hogy csak akkor vette észre Apát, amikor a férfi már majdnem odaért hozzá. A lány talp-

ra ugrott, és igyekezett nagyon elfoglaltnak tűnni, de nem volt elég gyors.

A fakó nagy levegőket vett, és megpróbálta kiszagolni a veszélyt.

Apa sötét sziluettje kirajzolódott a kívülről beeső fényben.

– Nagyi üzeni, hogy menjünk szendvicset enni, készített hozzá krumplisalátát is.

– Rendben – kordult meg hangosan Sam gyomra, és szédülni kezdett, mert a tegnapi estétől vacsora óta egy falatot sem evett.

Tudta, hogy az lenne a legokosabb, ha csöndben követné apját, és megvárná, amíg alábbhagy a duzzogása, de nem így tett.

– Apa, arra nem gondolsz, hogy én egész nap az iskolában vagyok, és már így is alig bírom ellátni a farm körüli teendőimet?

– Télen kevesebb lesz a munka. És a lányok hetente nem lesznek itt többet öt-hat óránál. Jake-et is nélkülözni tudom ennyi időre.

Jake-et?! – kiáltott fel magában Sam, és belsejében sokáig visszhangzott a név.

Brynna említette, hogy Jen és Sam lovagolni taníthatnák a lányokat. Jake-et szóba sem hozta. Ez Apa ötlete lehetett, és Samet meglehetősen zavarta.

Sam megpróbálta elnyomni féltékenységét. Elvégre Jake tanította meg arra a nyugodt indiánmódra, ahogy a lovakkal kell bántani. Nem tudott jobb módot a lovak és az emberek fájdalmainak csillapítására, és mégis...

– Jake-et? Jól hallom? Úgy látom, nem értesz egyet Brynnával, és azt hiszed, ez a feladat meghaladja az *én* képességeimet.

Apa nem válaszolt. Hallgatása csak még jobban bántotta.

– Most, amikor már azt hittem, bízol bennem, azt hiszed, hogy nem boldogulok el a feladattal.

– Nem gondoltam semmi ilyesmit. Csak meglepett, amikor azt mondtad, hogy az FH küldje át a sérült lovat és a lányt Slocum farmjára.

– De amikor az FH fel akart fogadni, hogy vadlovakat kutass fel a számukra, eszed ágában sem volt elvállalni. – Sam nem tette hozzá, hogy „pedig nagyon kellett volna a pénz”. – Mi ütött beléd, hogy erre meg rábólintottál?

Apa a fakó kanca felé biccentett. Ez az apró mozdulat elég volt hozzá, hogy az állat elmeneküljön a kerítés közeléből. De mégsem válaszolt Sam kérdésére. Ehelyett egy újat tett fel.

– Miért nem hagytad ott ezt a lovat az Elveszett Szurdokban?

Sam még rosszkedvűbb lett. Bízott benne, hogy Apa legalább ezt megérti.

– Tudod, ő... Bekötötték a szemét. Egyedül állt a sötétben. Egyszerűen nem tudtam otthagyni.

– Ahogy én sem... – hangzott Apa felelete.

– De, Apa...

– Ez a válaszom a kérdésedre, Samantha. Rágódj rajta egy kicsit.

Este Jen telefonált, és megmagyarázta, miért volt kénytelen kihagyni a reggeli lovaglást.

A megfázása rosszabbodott.

– Nehogy azt hidd, hogy elaludtam! Felkeltem, felöltöztem, de amikor Baba meghallotta azt a kutyaugatást, amit köhögés címén művelek, egyszerűen nem engedett el.

Samnek eltartott néhány másodpercig, amíg rájött, hogy a „baba”, amit bedugult orrú barátnője szájából hallott az előbb, voltaképpen „mama” akar lenni, és így mindjárt értelmet nyert a mondat.

– Gondoltam. Annyi mesélnivalóm van, hogy nem is tudom, hol kezdjem. És Fantomnak is köze van az ügühöz.

Jen levegő után kapkodott.

– Gyorsan mondd! Anya csak tíz percet adott, aztán vissza kell mennem az ágyba.

– Rendben, de... Hoppsz! – kezdett el Sam zsonglőrködni a kagylóval, amit a mosott ruhák hajtogatása miatt majdnem elejtett. – Bocs, kicsúsztál a kezemből! Azt hiszem, Apa és Nagyi adnak nekem némi időt, hogy rádöbbenjek, milyen mázlista vagyok.

– Mázlista?!

– Mázlista, hogy van hol laknom, és vannak, akik gondomat viselik, és ügyelnek rá, hogy ne unatkozzam, hiszen most is egy ruhahegy összehajtogatásával szórakozhatom.

Amikor Jen értetlenkedve hápogni kezdett, inkább a lényegre tért:

– Hallottál már a JLTP-ről?

– Hogyne! Fiatal bűnözőket összezárnak problémás lovakkal, és figyelik, hogy melyik öli meg előbb a másikat...

– Jen, te sosem javulsz meg – rázta a fejét barátja gunyoros megjegyzésén.

Jen kacagása köhögésbe fulladt.

Amikor abbahagyta, megkérdezte:

– De alapján véve erről szól a program, nem? Kaliforniában és Új-Mexikóban már javában fut.

– Valahogy úgy. Csak annyi különbséggel, hogy Apa és Brynna kisütötték, hogy a Nevada-program első résztvevője...

– Egyetlen delikvens egész Nevadában?! Nem veszem be.

– ...itt fog először lovat látni életében. Jake-nek és nekem kell majd tanítanunk. Egy albínó musztángot is hoznak, ami a Popcorn névre hallgat.

Amikor Jen elkezdte köszörülni a torkát, és úgy hangzott, mintha irigykedne, Sam előadta Brynna tervét.

– Ez egy kormányzati program, és tele van pénzzel. Ha Popcornnal és Mikkivel – mert így hívják a lányt – rendben mennek a dolgok, akkor többen érkeznek majd a nyáron, és Brynna azt mondta, talán téged is alkalmazhatunk oktatóként.

– Húha! Nem semmi! – sóhajtott Jen.

Vajon Jennek akkor is ennyire tetszene a dolog, ha a szülein is osztozkodnia kellene?

– De várj... Te tényleg azt hiszed, hogy az anyám, aki csak azért tanított itthon, a világtól elzárva, nehogy rossz hatás érjen, majd belemegy, hogy...

Jen hangja hirtelen elhalkult, ahogy a kagylót betakarta a tenyerével:

– Igen, anya, tudom, hogy... de már sokkal jobban... – Jen hangja megint kiélesedett: – Sam, mennem kell.

Sam csalódott volt, hogy a társalgást ilyen gyorsan rövidre kell zárnia, ezért elhatározta, felkelti Jen kíváncsiságát:

– Tőlem befejezhetjük... Ha téged nem érdekel, amit a lótolvajokról akartam neked mondani...

– Hogy mi?! – hápogott Jen, amitől megint rátört a köhögés.

– Meg az sem, hogy Fantom hogyan sietett a csapata megmen-tésére...

Sam nem húzta tovább Jent. Az ajkába harapott. És talán a gyönyörű fakóról sem fog hallani.

– Ne felejts el semmit, *minden részletre* kíváncsi vagyok! – sut-togta Jen.

Aznap este Nagyí a vacsora mellé kiselőadással is szolgált.

– Amikor Brynna említést tett erről a programról, rögtön utánaolvastam – kezdte.

Vajon mindez mennyi ideje lehetett? – tűnődött Sam. Nagyí meglepettnek tűnt, de úgy látszik, csak Samet nem avatták be a dologba.

– Nem sok adatot találtam, de egy biztos, a program működik. Más programokkal tíz problémás gyerek közül hét visszaesik egy éven belül. A JLTP-vel csak három!

– És azok, akik nem javultak meg, megint visszajönnek a musztángokhoz? – tűnődött Sam.

– Mire célszol?

– Csak hangosan gondolkoztam – mondta Sam, és eszébe jutott, hogyan ragyogott fel Mikki arca, amikor meglátta a mezőn vágató lovakat. – Ha problémás gyerek lennék, én újra balhét csinálnék, csak hogy visszajöhessenek a lovakhoz.

– Samantha Anne, nem tudom, miért kezellek felnőtt módra, amikor nem jár máson az eszed, csak a viccelődésen – dobta vissza a szedőkanalat a salátástálba Nagyí.

Sam nem viccelt. Kétségbeesetten nézett apjára segítségért. Apa egy salátadarabot egyensúlyozott a villáján, miközben a lányára pillantott.

– Azt hiszem, Sam komolyan gondolta.

– Így van.

– Nos, rendben – mondta Nagyí. – Néha nehéz eldönteni, mit gondolsz komolyan, és mikor viccelsz.

– Tudjátok, min gondolkoztam? – kérdezte Sam. – Miért ne használhatnánk a fakó kancát az albínó helyett? – nézett a lány Apára, aztán Nagyíra.

Sam megpróbálta elképzelni Mikkit, ahogy kedvesen gondozza a lovat, de sehogy sem ment.

És amikor a konyha falára nézett, képzelete mozivásznán az a lány, aki a rémült lovat dédelgette, ő maga volt.

TERRI FARLEY

Sötét napfény

*A Fantom számára
csak egyetlen
lány létezik.
Sam számára
csak egyetlen ló.*

Amikor Sam egy megkínzott lovat kiment a lótolvajok karmai közül, tudja, hogy helyesen cselekszik. De a karám már megtelt, és az aszály azzal fenyeget, hogy a meglévő jószágoknak sem lesz elég fű. Ráadásul apja szigorúan meghagyta, hogy nem fogadhat be új musztángot.

És ha ez még nem lenne elég, a kanca ijedős, és a lótolvajok kegyetlenkedéseinek eredményeképp teljesen kezelhetetlen. Vajon képes lesz Sam arra, hogy megszeli a rémült musztángot?

**Történet, melyben több szív együtt dobban.
És velük a tiéd is, kedves olvasó!**

Vágni fogsz a folytatásra! Olvasd el a következő részt is!

Tízéves kortól ajánljuk

2 299 Ft

Könyvmolyképző Kiadó